

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **EUROFINANCE S.A., s. r. o.,** se sídlem Řehořova 1003/34, Praha 3, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. 3032/DS/15-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2016, č. j. 57 A 7/2016 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Karlovy Vary rozhodnutím ze dne 23. 7. 2015 uložil žalobkyni pokutu podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a to ve výši 1.500 Kč. Žalobkyně se měla dopustit deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona tím, že „*jako provozovatel motorového vozidla* [konkrétní značky a státní poznávací značky] *nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, kdy dne 16. 1. 2015 v době nejméně*

od 12:50 hod. do 13:00 hod. v Karlových Varech na ul. Petra Velikého, stálo motorové vozidlo [konkrétní značky a státní poznávací značky], *kdy neznámý řidič tohoto vozidla nerespektoval dopravní značení IP 25a - zóna s dopravním omezením, kdy dopravním omezením mimo jiné je dopravní značení B 11 - zákaz vjezdu všech motorových vozidel mimo vozidel s povolením a po zaplacení poplatku na městské policii a dopravní značení B 29 - zákaz stání, když s vozidlem vjel do zóny s dopravním omezením bez platného povolení a s vozidlem stál v úseku platnosti dopravního značení B 29, a dále s vozidlem stál částečně na přilehlém chodníku. Výše uvedeným jednáním tak porušila právní povinnost danou jí ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.*". Žalobkyni byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla žalobou u krajského soudu, který ji napadeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní uvádí následující čtyři námitky.

[5] Za prvé, správní orgán ve výroku rozhodnutí nevymezil místo spáchání protiprávního jednání dostatečně konkrétně. Dle výroku správního rozhodnutí došlo k přestupku v „*ulici Petra Velikého v Karlových Varech*". V ulici Petra Velikého je však právní úprava parkování odlišná v jejích různých úsecích. V mnoha úsecích je parkování povoleno pro hotelové zákazníky, v některých úsecích je povoleno pro všechny, v jiných úsecích je zakázáno. V některých úsecích je povoleno parkovat podélně na chodníku, v jiných nikoli. Proto stěžovatelka považuje specifikaci místa pouhým názvem ulice za nedostatečnou (zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45, stanovující požadavky na vymezení místa přestupku).

[6] Krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně. Uvedl, že se podle podzákonných předpisů uvedená ulice nachází v zóně s omezeným vjezdem v celém rozsahu. Tato úprava se ovšem dle stěžovatelky týká pouze vjezdu do ulice, nikoliv parkování. Předmětem řízení nebylo přitom porušení zákazu vjezdu, to ostatně nemůže ani být předmětem správního deliktu provozovatele vozidla. Předmětem řízení bylo nesprávné parkování. K úpravě parkování se přitom vyhláška nevztahovala. Není tak vyvrácena námitka stěžovatelky, dle které je v ulici odlišná úprava parkování, a proto je nutné ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jakém přesném úseku komunikace vozidlo stálo.

[7] Za druhé, stěžovatelka namítá vadu řízení před krajským soudem, neboť ten měl rozhodnutí žalovaného z úřední povinnosti zrušit pro nedostatečnou odůvodněnost. Správní orgán seznal, že došlo k porušení právních předpisů, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla. Mělo dojít k (i) porušení dopravní značky IP 25 a – zóna s dopravním omezením; (ii) porušení dopravní značky B11 – zákaz

vjezdu všech motorových vozidel mimo vozidel s povolením; (iii) porušení dopravní značky B 29 – zákaz stání; (iv) stání na chodníku. Takové jednání řidiče však nemohlo být stěžovatelce přičítáno. Provozovatel vozidla nese objektivní odpovědnost za porušení právních předpisů řidičem při řízení jím provozovaného vozidla jen tehdy, pokud bylo zjištění učiněno prostřednictvím automatizovaných prostředků při dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu, nebo jedná-li se o neoprávněné parkování (§ 125f odst. 2 zákona o silničním provozu). Jednání spočívající v porušení dopravní značky „zákaz vjezdu“ však nespadá ani do jedné z těchto kategorií.

[8] Za třetí, ve výroku nebylo konkretizováno, jakým jednáním, případně porušením jakých norem, došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Jak totiž opakovaně konstatovaly soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33), je-li právní normou, jejímž porušením byla naplněna skutková podstata deliktu, právní norma odkazující (nebo s blanketní dispozicí), je nutné ve výroku specifikovat též právní normu, na kterou je odkazováno, tedy konkrétní ustanovení právního předpisu, jehož porušením došlo též k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. I pro tuto vadu měl krajský soud zrušit rozhodnutí z úřední povinnosti, neboť jde o zásadní vadu výroku rozhodnutí, pro kterou soud rozhodnutí zruší dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a zároveň tato vada znemožňovala přezkum rozhodnutí v mezích žalobních bodů, neboť nebylo zřejmé, zda je jednání, pro které byla žalobkyně trestána, podřaditelné správnímu deliktu provozovatele vozidla.

[9] Za čtvrté, nebylo jasně prokázáno, že by vozidlo stálo na místě, kde se parkovat nesmí. Krajský soud dovodil zákaz parkování na místě z toho, že vozidlo žalobkyně se nacházelo v zóně s dopravním omezením, aniž by k tomu mělo příslušné povolení. Podle stěžovatelky není rozhodné dopravní omezení v ulici, ale zda je tam zakázané parkovat. Z fotografií zároveň neplyne, že by vozidlo stálo na chodníku.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je projednatelná. Po jejím posouzení soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Odůvodnění soud strukturoval dle pořadí stěžovatelkou uplatněných námitek.

III. A Označení místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí

[14] První námitkou stěžovatelka vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení otázky dostatečnosti specifikace místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí magistrátu.

[15] Z důvodů níže uvedených není tato námitka důvodná.

[16] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Tomu korespondující míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, nebo ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37).

[17] V projednávaném případě požadavky judikatury na vymezení místa spáchání skutku ve výroku splněny byly. Výrok v relevantní části uvádí, že stěžovatelka dopustila, aby „*dne 16. 1. 2015 v době nejméně od 12:50 hod. do 13:00 hod. v Karlových Varech na ul. Petra Velikého, stálo motorové vozidlo* […]*, kdy neznámý řidič tohoto vozidla* […] *s vozidlem stál v úseku platnosti dopravního značení B 29, a dále s vozidlem stál částečně na přilehlém chodníku* […]“. Z výroku je zřejmé, že jednání, které má být sankcionováno je, že stěžovatelka umožnila, aby neznámý řidič zaparkoval vozidlem tam, kde to není podle místní úpravy dovoleno. Navíc je ve výroku určen i přesný okamžik, ve kterém k tomuto skutku mělo dojít. Záměna s jiným skutkem proto nehrozí (k dostatečnému vymezení skutku ve výroku rozhodnutí při téměř identické formulaci vymezení skutku srov. rozhodnutí ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 – 30).

[18] Stěžovatelem poukazovaný rozsudek č. j. 2 As 111/2015 – 42 není na projednávanou věc aplikovatelný. Stěžejní důvod tohoto rozhodnutí spočíval v tom, že ve správním řízení nebylo postaveno na jisto, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo a že toto zjištění nenalezlo odraz ve výroku správního rozhodnutí. Oproti tomu z výroku i z podkladů založených ve správním spisu v projednávané věci je zřejmé, že vozidlo žalobkyně stálo na místě, kde podle právních předpisů stát nemělo – v úseku zákazu stání (značka B 29) a na chodníku. Místo, kde vozidlo stálo, bylo proto ve výroku správního rozhodnutí dostatečně přesně specifikované.

[19] Díky výše uvedenému závěru byla argumentace krajského soudu podzákonnými předpisy nadbytečná. Navíc byla i nesprávná. Jak uvádí stěžovatelka, z citovaných podzákonných předpisů neplyne závěr o režimu parkování v ulici, ale pouze o režimu z hlediska povolení vjezdu do regulované zóny. V tomto ohledu je tedy nutné argumentaci krajského soudu korigovat. Tato dílčí korekce ovšem nemá vliv na správný závěr krajského soudu, že místo spáchání skutku bylo dostatečně v rozhodnutí specifikováno.

III. B Nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů

[20] Druhá kasační námitka není přípustná. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační námitka přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatelka přitom vadu spočívající v širokém vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí mohla uvést již před krajským soudem, avšak neučinila tak. Výtka formulovaná až nyní v kasační stížnosti je proto nepřípustná.

[21] Vytýkané vady přitom nejsou takové, ke kterým by měl soud přihlédnout z úřední povinnosti. Rozhodnutí o spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu správní orgán dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil. V odůvodnění rozhodnutí magistrátu je specifikované, že podle ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu fyzická nebo právnická osoba za správní delikt provozovatele vozidla odpovídá, pokud se jedná o neoprávněné zastavení nebo státní a zároveň porušení povinností pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona (str. 3 rozhodnutí magistrátu). Z uvedeného bylo zřejmé, jaký delikt provozovatele vozidla se přezkoumává. Ostatně krajský toto rozhodnutí z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu přezkoumal a stěžovatelka nyní s těmito závěry v kasační stížnosti polemizuje.

[22] Možné širší vymezení skutku, nebo zahrnutí do popisu skutku pro řízení o správním deliktu provozovatele vozidla irelevantních skutečností nezpůsobují nepřezkoumatelnost závěru o vině a trestu za správní delikt provozovatele vozidla. Podstatné je, že popis skutku obsahuje popis jednání neznámého řidiče spočívající v parkování v rozporu s právními předpisy a že odůvodnění rozhodnutí s tímto jednáním vykazujícím znaky přestupku dále pracuje. Prokázání tohoto jednání je klíčové pro uznání viny za správního deliktu provozovatele vozidla.

[23] Ostatní jednání neznámého řidiče popsané ve výroku, tedy porušení zákazu vjezdu, je pro účely správního deliktu irelevantní. Nelze proto vytýkat správnímu orgánu ani krajskému soudu nedostatečnou odůvodněnost dosažených závěrů stran těchto irelevantních skutečností. Ohledně spáchání deliktu provozovatele bylo rozhodné a postačilo prokázání pouze skutku se znaky přestupku týkajícího se parkování. Uvedení ostatních nerelevantních okolností v odůvodnění nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

[24] Nad rámec vypořádání uvedené námitky soud uvádí, že správní orgán stěžovatelce za spáchaný delikt uložil nejnižší možnou sankci (srov. §125c odst. 5 ve spojení s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu). Evidentně tedy nedošlo k přičítání nerozhodných skutečností zmíněných ve výroku v popisu skutku k tíži stěžovatelky.

III. C Absence identifikace porušené normy ve výroku správního rozhodnutí

[25] Stejně tak i třetí námitka je nepřípustná. Stěžovatelka výtku o neuvedení normy, na kterou blanketová norma ve výroku odkazuje, v žalobě neuvedla.

[26] I v případě, že by napadené správní rozhodnutí touto vadou trpělo, nejednalo by se přitom o takovou vadu, ke které měl krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti. Jak uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 21. 2. 2017, č. j. 1 As 72/2016 – 48, bod 26, *„absence odkazu na ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazují použitá ustanovení obecné právní úpravy, nebyla v žalobě zmíněna.* [...] *odkazovaná ustanovení jsou rozvedena v odůvodnění správního rozhodnutí. V takovémto případě se ve smyslu shora podané judikatury nemůže jednat o vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, která brání meritornímu přezkumu napadeného správního rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. I kdyby šlo o vadu (kteroužto otázku nyní rozšířený senát neposuzuje), mohlo by se jednat maximálně o vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která měla být řádně a včas v žalobním bodu uplatněna. Proto je nyní kasační námitka v tomto rozsahu nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).“*

[27] Výrok skutečně neobsahuje odkaz na ustanovení, jejichž porušením měl neznámý řidič způsobit, že stěžovatelka porušila svoji povinnost dle § 10 odst. 3 zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve výroku je ovšem uvedeno, že neznámý řidič nerespektoval konkrétní typ dopravního značení. Ve výroku i v odůvodnění správního rozhodnutí je dále uveden odkaz na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, dle kterého se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V odůvodnění je nadto ještě uvedeno, že podle „*§ 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnická osoba za správní delikt odpovídá, pokud se jedná o neoprávněné zastavení nebo státní a porušení povinností pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona* [...]“.

[28] Z uvedeného je zřejmé, která ustanovení zákona měla stěžovatelka porušit a jaké jednání mělo naplnit znaky přestupku. Námitky stěžovatelky se tak rozhodně nepohybují v rovině nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, tedy, že by vůbec nebylo možné určit, o čem bylo rozhodnuto. Nanejvýš by se mohly dotýkat zákonnosti. Námitky stran zákonnosti ovšem stěžovatelka mohla a měla uplatnit již v řízení před krajským soudem. Činí-li tak až nyní, je to nepřípustné.

III. D Dostatečnost prokázání skutkového stavu

[29] Čtvrtou námitkou stěžovatelka zpochybňuje, že by byl dostatečně prokázán skutkový stav. Z fotografií neplyne, že by vozidlo bylo na chodníku. Stejně tak nelze ze zákazu vjezdu dovodit, že by vozidlo stálo na místě, kde platí zákaz stání.

[30] Ani čtvrtá námitka není důvodná. Jak je uvedeno již výše, stěžovatelce lze dát za pravdu, že rozhodné není dopravní omezení na místě, kde její vozidlo parkovalo. Rozhodný je režim parkování na daném místě.

[31] Krajský soud v odůvodnění rozhodnutí poněkud neobratně uvedl, že se vozidlo nacházelo v zóně s dopravním omezením. Rozhodné ovšem je, že se vozidlo nacházelo v zóně se zákazem stání. Tento režim je zřejmý z dokumentace založené ve správním spisu (fotografie dopravní značky se zónou se zákazem stání a fotografie vozidla, v jehož okolí není žádné značení stanovující z tohoto obecného režimu ulice výjimku, č. l. 3 a 4 správního spisu). Stejně tak je z dokumentace založené ve správním spisu zřejmé, že vozidlo stojí svojí pravou částí na chodníku. Na fotografii zachycené na č. l. 3 správního spisu zřetelně pod autem probíhá světlý obrubník dělící vozovku a chodník. Stejně tak je z fotografií zřejmé naklonění vozidla v důsledku stání pravou částí na vyvýšeném chodníku.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[32] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu